

og faaet en saadan Betydning for Samfundskonomeni, at det ikke er mere end billigt, at der sørges for dets teoretiske Udviklingsmuligheder. Ved Siden af den Undervisning, der er planlagt til den kommende Aktuareksamen, som snart skal afholdes første Gang, bør der afholdes Forelæsningsrækker i de forskellige Discipliner, paa hvilke Forsikringsvidenskaben bygger. Jeg henstiller til den højtærede Undervisningsminister, at han søger at faa de Forhold, som jeg her har paapeget, drøftet ved Universitetet.

Efter dette lille Kig ind i Videnskabsens Rige vil jeg gerne have Lov til at vende mig til en Kunststart, om hvilken der staaer skrevet, at den i Livets graa Stunder kan flytte os til en bedre Verden, nemlig til Musikken. Statens Forhold til Musiklivet forekommer mig ikke at være meget varmt. Man kan f. Eks. se det i det foreliggende Finanslovsforslag paa Størrelsen af de Understøttelser, som tildeles Musikerne i Forhold til dem, der f. Eks. tildeles Forfatterne. Det er ganske tydeligt, at Musikerne er Stifbørnene. Og saa er Forholdet i Virkeligheden det, at Musikerne er den daarligst og vanskeligst stillede af alle Kunstnere herhjemme. Hvis det er en skabende Musiker, altsaa en Komponist, saa vil det altid i en ikke kort Aarrække koste ham Penge — bogstaveligt — at faa udgivet sine Kompositioner, og det vil koste ham Penge at faa dem opført ved Koncerter. Og er han udøvende Musiker, vil hans Kaar efter en lang og besværlig Uddannelsestid være yderst daarlige. Dette kan let ses ogsaa af Finanslovsforslaget, hvis man f. Eks. et Øjeblik tager Standens Elitekorps, det kongelige Kapel, i Øjesyn. Der findes paa Finansloven en Bevilling til en Forbedring af det kongelige Kapels Pensionsforhold, og denne Bevilling kommer i rette Tid, eller rettere, den kommer paa høje Tid. For Øjeblikket er det saaledes, at et Medlem af det kongelige Kapel kan opnaa en Pension af 900 Kr. Dette gælder en Mand som f. Eks. Professor Anton Svendsen. Han tog sin Afsked efter at have virket i Kapellet i omtrent 40 Aar — jeg tror endda, det var over 40 Aar — og efter i en lige saa lang Aarrække bogstaveligt talt at have spillet første Violin i vort Musikliv. Han faar nu aarlig udbetalt Samfundets Paaskønnelse af dette Arbejde med 900 Kr.

Det er mig derfor en stor Glæde paa Finanslovsforslaget endelig at finde et Aendringsforslag paa dette Punkt. Men det er ikke tilstrækkeligt, at Pensionerne for-

bedres, for Gagerne er ogsaa overordentlig slette. Naar en saadan talentfuld Musiker har brugt meget af sin Tid og efter mange Aars Uddannelse har konkurreret sig ind i det kongelige Kapel, det vil sige har dokumenteret, at han er en af sin Stands Førstemænd, saa faar han en Gage af 2000 Kr. om Aaret, og for de 2000 Kr. er han forpligtet til at spille ved det kongelige Teaters Forestillinger af forskellig Art og deltage i alle fornødne Prøver. Navnlig disse Prøver lægger Beslag paa overordentlig megen Tid. For at kunne leve — for selvfølgelig kan han ikke klare sig med de 2000 Kr. om Aaret — er han nødt til at skaffe sig Bifortjeneste, f. Eks. ved Undervisning, hvis han kan faa det. Man maa imidlertid huske, at det er ikke alle Musikere, der kan skaffe sig Elever. Hvis en Mand f. Eks. er en Mester i at spille Fagot, saa bliver ikke Døtrene i vore Huse lystne efter at spille Fagot af den Grund — hvilket for Resten er heldigt for Hjemmene, men det hjælper ikke Manden, som altsaa ingen Elever kan faa. Men i det hele taget: De Folk, som arbejder i Kapellet, har ikke Tid til at „øve sig“ saa meget, som det er nødvendigt for at de kan holde deres kunstneriske Standpunkt paa den rette Højde, og deres private Virksomhed gaar ogsaa ud over deres Arbejde ved Operaen. De kommer trætte og nervøse til Arbejdet om Aftenen og bliver i det hele taget alt for tidlig udslidte og trætte.

Jeg synes, at naar man har en Institution som vor Opera, saa er det et billigt Forlangende, at de Kunstnere, der arbejder ved den, skal kunne leve af det Arbejde, de har dér, og jeg haaber, at deres Gageforhold nu endelig maa blive taget op i Lønningskommissionen, efter at de alt for længe er blevet forsømt. Jeg kunde tænke mig, at et og andet æret Medlem ikke rigtig kunde anerkende Betydningen af Musikken, og jeg vil da opfordre saadanne ærede Medlemmer til blot en Dag mellem Kl. 3 og 3 $\frac{1}{2}$ at gaa ud i Bredgade, naar Infanteritrukkorpsset spiller op derude, og se paa, hvorledes en stakkels arbejdsløs' Ansigt bliver glad, og gamle Koner ser henrykte til, og hvorledes baade Børn og voksne tramper taktfast efter Musikken, saa skal han nok, naar han kommer derfra, sige: Det 23de Medlem for Hovedstaden havde skam Ret i, at vi maa gøre noget for vore Musikere.

Der er ikke flere enkelte Spørgsmaal fra Finanslovens Omraade, som jeg vil tale om, og almindelige Betragtninger har jeg